

暴君

1

พระราชหวนคืน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

บ้านบ้านเทอริสต์ เขียน
ปราณทยก แปล
อภิชญา RIN ภาพ
พิมพ์ครั้งที่ 1

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

 everY

 @everY_2015

คำนำ

เชื่อว่าหลายๆ คนคงจะมีช่วงเวลาหนึ่งที่นึกเสียใจหรือเสียดายกับสิ่งที่ทำพลาดไป จนอยากที่จะกลับไปแก้ไขเรื่องราวที่ผ่านไปแล้ว และมีความคิดที่ว่าถ้าย้อนเวลากลับไปได้ ก็จะไม่มีการปล่อยให้เป็นอย่างนี้เด็ดขาด

เช่นเดียวกับ 'อู่เซ่าหลิง' องค์ชายใหญ่แห่งต้าอู่ซึ่งถูกน้องชายแท้ๆ ที่เขารัก รวบรวมแค้นตาดวงใจหักหลังอย่างน่าเศร้า ทั้งที่เขาต่อสู้แย่งชิงมานาน คิดเพียงว่าจะรุกรานสู่บัลลังก์มังกรให้เรียบร้อยมากพอที่จะส่งน้องชายขึ้นไปอย่างราบรื่น ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้คิดเช่นเดียวกันเลยสักนิด...แต่ในขณะที่รู้ว่าตัวเองกำลังจะตายด้วย น้ำมือของคนที่เขาไว้วางใจ อู่เซ่าหลิงกลับพบว่ายังมีใครอีกคนที่ยอมเอาชีวิตของตนมาแลกกับการปกป้องชีวิตของเขา ช่วงเวลานั้นอู่เซ่าหลิงนึกเสียดายขึ้นมาว่าทำไมถึงเพิ่งได้พบกับ คนคนนั้นในตอนที่กำลังจะตาย เสียดายที่การพูดคุยกันครั้งนี้จะต้องเป็นครั้งสุดท้าย

แต่ดูเหมือนว่าสวรรค์จะโปรดปรานชายหนุ่มไม่น้อย จึงส่งอู่เซ่าหลิงย้อนกลับไปใน วันวานก่อนที่จะสิ้นใจหลายปี ทำให้เขาได้มองชีวิตของตนเองซึ่งเหมือนเดิมทุกอย่างด้วย สายตาที่รู้แจ้งกว่าเดิม คนที่เคยทำร้ายเขาในชาติก่อน เขาจดจำได้ทุกคนทุกตอน คนที่ทำดีต่อเขา อู่เซ่าหลิงย่อมจดจำใส่ใจเช่นกัน...เรามาดูตามเรื่องราวในชาตินี้ของเขากัน ในหน้าถัดไปดีกว่าค่ะว่ากับคนที่ทรยศและคนที่ภักดี องค์ชายใหญ่จะตอบแทนพวกเขา อย่างไร

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ชู่เซ้าหลิง

องค์ชายใหญ่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์โตผู้ถือกำเนิดจากสองเฮาผู้ล่งลับ รูปโฉมหล่อเหลาตริ่งตรา ละม้ายคล้ายหลิงฮองเฮาผู้เป็นมารดาอยู่หลายส่วน ทุกอากับกิริยาของเขาล้วนสูงส่งงามสง่า ชู่เซ้าหลิงมีอุปนิสัยเย็นชา เจียบขีมี ทั้งยังเจ้าเล่ห์มากแผนการและเจ้าคิดเจ้าแค้น ผู้คนต่างเล่าลือกันว่าเป็นองค์ชายที่โหดเหี้ยมน่ากลัวที่สุด

* เว่ยจี

ผู้คุ้มกันตัวน้อยผู้มีใจรักดีต่อชู่เซ้าหลิงเพียงผู้เดียว ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา แม้จะไม่ถึงขั้นรูปโฉมงดงามอย่างชู่เซ้าหลิงแต่ก็นับได้ว่าไม่เลว อุปนิสัยอ่อนโยนว่าง่าย ทว่ากล้าหาญและเด็ดเดี่ยว แม้เว่ยจีจะเป็นคนนิสัยดี แต่เขาไม่มีความอดทนสำหรับคนที่คิดร้ายต่อชู่เซ้าหลิงเลยแม้เพียงเสี้ยว

* ชู่เซ้าหยาง

องค์ชายสี่แห่งต้าฉู่ โอรสองค์เล็กผู้ถือกำเนิดจากสองเฮาผู้ล่งลับ เป็นน้องชายร่วมอุทรที่ชู่เซ้าหลิงเคยรักตั้งแต่แก้วตาดวงใจ

* ชู่เซ้าห่วน

องค์ชายรองแห่งต้าฉู่ เป็นโอรสที่ฮ่องเต้โปรดปรานที่สุด เพราะกำเนิดจากสนมรักอย่างลิ่เฟย

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของฟุซึยุน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 1

"ท่านอ๋อง..." นางกำนัลตั้งท่าจะพูดแล้วก็หยุด ก่อนจะเอ่ยออกมาด้วยท่าที่ลังเลว่า "สามวันแล้ว ท่านอ๋องไม่กินไม่ดื่มเช่นนี้ ป่าวเกรงว่าร่างกายจะรับไม่ไหว..."

จู่เฮาหลิงหัวเราะเบาๆ "เวลานี้ข้าถูกกักบริเวณอยู่ที่นี่ ต่อให้ไม่กินไม่ดื่มแล้วจะอย่างไร ช่างเถิด"

นางกำนัลรู้ว่าพูดมากไปก็ไร้ประโยชน์ องค์ชายใหญ่จินอ๋องที่เคยเปล่งรัศมีรุ่งโรจน์ต่อหน้าผู้คนถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ มีหลักฐานและพยานพร้อมสรรพโดยที่จินอ๋องไม่มีโอกาสได้แก้ต่างแต่อย่างใด นับตั้งแต่วันนั้นจินอ๋องก็ถูกกักบริเวณโดยที่ฮ่องเต้ไม่เคยซักถามสักประโยค

นางกำนัลพากันทยอยทยอยออกไป จู่เฮาหลิงนั่งอยู่สักพักก็หยิบเอาขนมบนโต๊ะขึ้นหนึ่งมาบี ก่อนดื่งเอาจดหมายหนึ่งฉบับที่ห่ออยู่ในกระดาษน้ำมันออกมา

จู่เฮาหลิงอ่านซ้ำๆ แล้วหย่อนกระดาษลงในอ่างไฟ

พวกฟู่จิงหลุนกำลังรวบรวมคนเพื่อเตรียมช่วยเขาออกไป

แม้เรื่องซุกซ่อนเสื้อคลุมมังกรจะทำให้จู่เฮาหลิงถูกกักบริเวณอยู่ในวังของตน แต่เส้นสายที่จู่เฮาหลิงปมเพาะมาเป็นระยะเวลาหลายปียังอยู่ อำนาจบารมีในราชสำนักของเขายังอยู่ ทหารเดนตายของเขายังอยู่ แมลงร้อยขาตายก็ไม่ล้ม* จู่เฮาหลิงทำงานมาหลายปี แน่ใจว่าไม่มีทางล้มเพราะการโจมตีครั้งนี้

* แมลงร้อยขาตายก็ไม่ล้ม เป็นสำนวน อุปมาถึงคนที่เคยมีอำนาจ แม้อำนาจจะลดลงแต่ก็ไม่อาจทำให้หายไปได้อย่างสมบูรณ์

เวลานี้สถานการณ์ไม่เป็นผลดีต่อเขาอย่างมาก ในจดหมายบอกไว้อย่างชัดเจนว่าฟู้จิงหลุนและคนอื่นๆ กำลังวางแผนก่อกบฏ ไม่ว่าเรื่องเสียคลุมมังกัรจะเป็นเรื่องจริงหรือเท็จ ข้อหากบฏของอู่เซ่าหลิงก็ไม่มีทางลบล้างได้สะอาด ในเมื่อเป็นเช่นนั้นพวกที่ปรึกษาจึงได้แต่ทำการก่อกบฏให้ถึงที่สุด อู่เซ่าหลิงเข้าใจดีว่าเป็นหนทางเดียวที่จะรักษาชีวิตของเขาไว้ได้

ที่ปรึกษาของอู่เซ่าหลิงล้วนพร้อมเอาชีวิตเข้าแลก แม้เรื่องจะดำเนินมาถึงขั้นนี้แล้วก็ยังคงสู้เพื่อเขา อู่เซ่าหลิงพลันรู้สึกซาบซึ้งใจขึ้นมา

อู่เซ่าหลิงลุกขึ้นเดินไปที่ห้องหนังสือ หยิบพู่กันมาเขียนจดหมายหนึ่งฉบับ ร่างรายการจัดแบ่งบ้านที่เขาซื้อไว้เป็นการส่วนตัวกับทรัพย์สินที่เขาเก็บหอมรอมริบไว้ในช่วงหลายปีนี้ให้เป็นการตอบแทนผู้คนที่อยู่ข้างกายเขามายาวนาน และสุดท้ายเขาสั่งพวกที่ปรึกษาและเหล่าทหารเดนตายว่าห้ามเอาชีวิตมาทิ้งเพื่อเขาเป็นอันขาด

อู่เซ่าหลิงไม่มีบุตร ชายาอ่องก็ตายจากไปแล้ว เวลานี้เมื่อสั่งงานคนที่คอยติดตามตนมาตลอดเรียบร้อยเขาก็ไม่มีห่วงอีกแล้วจริงๆ

อู่เซ่าหลิงตวัดพู่กันไม่หยุด

'เซ่าหลิงได้รับความช่วยเหลือจากทุกคนมามาก จักขอจดจำใส่ใจในขุนเขาสูงสายน้ำไกล ขอทุกท่านโปรดถนอมตัว'

ครั้งนี้อู่เซ่าหลิงไม่ได้ส่งจดหมายผ่านการซ่อนไว้ในถ้ำเครื่องหอม แต่สั่งให้คนส่งจดหมายออกไปป่าวประกาศอย่างเปิดเผย ถึงตอนนี้อู่เซ่าหลิงไม่หวาดหวั่นต่อสิ่งใดอีกแล้ว

ด้วยความสามารถของบริวารอู่เซ่าหลิง เรื่องผลัดเปลี่ยนแผ่นดินไม่ใช่แค่เรื่องที่พูดเอาสนุก เพียงแต่ครั้งนี้เขาไม่อยากสู้อีกต่อไป

ถ้าครั้งนี้เป็นสกุลเงินหรือเงินอ่องให้ร้ายเขา อู่เซ่าหลิงไม่มีทางยอมแพ้เช่นนี้เด็ดขาด ทว่าคนที่ทำร้ายเขาครวานี้กลับเป็นน้องชายแท้ๆ ของอู่เซ่าหลิงเอง องค์ชายสี่อู่เซ่าหยาง

หลังอดีตของเฮาสวรรคต ฉูเซ่าหลิงกับฉูเซ่าหยางที่อายุเพียงสิบสองปี ต่างต้องประคับประคองช่วยเหลือซึ่งกันและกัน หลายปีมานี้ฉูเซ่าหลิงค่อยๆ ดำเนินงานไปที่ละก้าวด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่งยวดเพื่อให้น้องชายวัยเยาว์ ได้มีที่ทางอยู่ในวังหลวง เขาพบเจอการแก่งแย่งชิงดีทั้งในที่ลับและที่แจ้ง มากมาย สำหรับพวกเขาที่ไม่มีมารดาคอยปกป้องย่อมจำเป็นต้องต่อสู้แย่งชิง ในที่สุดฉูเซ่าหลิงก็โค่นองค์ชายรองเซียงอ๋องและองค์ชายสามเงินอ๋องได้สำเร็จ ยิ่งไปกว่านั้นเขายังฆ่าล้างสกุลเงินที่เป็นสกุลของสองเฮาจนสิ้นซาก แต่ในช่วงที่ ฉูเซ่าหลิงเข้าใจว่าไม่มีสิ่งใดเป็นอุปสรรคอีกต่อไป ชายหนุ่มคิดไม่ถึงเลยว่า ผู้ที่ลากเขาลงจากหลังม้าจะเป็นฉูเซ่าหยางที่ตนเฝ้าถนอมกล่อมเกลี้ยงมาจน เติบใหญ่

ฉูเซ่าหลิงทุ่มสุดกำลังต่อสู้แย่งชิงมานานเพียงเพื่อให้ฉูเซ่าหยางได้อยู่ดีมีสุข บัดนี้เมื่อฉูเซ่าหยางเป็นผู้ที่ทำร้ายเขาเสียเอง ฉูเซ่าหลิงก็ไม่ว่าตนจะแย่งชิง ราชบัลลังก์ต่อไปเพื่อสิ่งใด

ฉูเซ่าหลิงเดินเข้าไปในเรือนชั้นใน วังจินอ๋องแห่งนี้ใช้เวลาก่อสร้างห้าปี ในระหว่างนั้นได้มีการติดตั้งกลไกพิศดารบางอย่างและมีช่องลับที่บรรดาองค์กรฯ ไม่มีทางหาพบ ฉูเซ่าหลิงหยิบมีดสั้นเล่มหนึ่งที่อยู่ในช่องลับออกมาซ่อนไว้ใน แขนเสื้อ

ฉูเซ่าหลิงจัดระเบียบของมีค่าในวังเล็กน้อยแล้วให้พ่อบ้านนำไปแจกจ่าย แม้ทุกคนจะถูกกักบริเวณอยู่ในวังจินอ๋องเหมือนกัน แต่หลายปีมานี้พวกเขา ทำงานรับใช้ฉูเซ่าหลิง ได้รับความเมตตาไม่น้อย เมื่อเห็นชายหนุ่มเป็นเช่นนี้ หลายคนจึงพากันตาแดงๆ นางกำนัลประจำตัวถึงกับร้องไห้โฮออกมาอย่าง อดไม่ไหว

จดหมายถูกส่งออกไปได้ไม่ถึงหนึ่งชั่วยาม* ก็มีเสียงความเคลื่อนไหว ดังมาจากด้านนอก เป็นเสียงปะทะระหว่างชุดเกราะกับอาวุธ ฟังดูก็รู้ว่า เป็นเสียงเกราะของเหล่าองค์กรฯ ฉูเซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ พลังคิดวามักันได้เร็ว เสียจริง

* ชั่วยาม คือหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง

อู๋เซ่าหลิงนั่งลงจิบชา ในขณะที่อู๋เซ่าหยางเดินเข้ามาช้าๆ

สองพี่น้องนั่งประจันหน้า ด้านนอกมีบ่าวรับใช้คนสนิทห้าคนที่ยังอยู่กับอู๋เซ่าหลิงและองค์รักษ์จำนวนสิบคนที่อู๋เซ่าหยางพามา ดวงตาของแต่ละฝ่ายฉายแววระแวงระวังปนตื่นตระหนก อู๋เซ่าหลิงหลุดซ้ำ ในใจคิดว่าพวกเขาพี่น้องมาถึงจุดนี้ได้อย่างไร

อู๋เซ่าหยางยกถ้วยชาขึ้นมาอย่างเบา มือไม่รู้ว่าจะควรพูดคำใดไปชั่วขณะหนึ่ง

อู๋เซ่าหลิงมองใบหน้าของอู๋เซ่าหยางที่ละม้ายคล้ายตนด้วยอาการใจลอยเล็กน้อย นึกสงสัยว่าอู๋เซ่าหยางเริ่มต้นเอาใจออกหากจากเขาและวางแผนเพื่ออำนาจของตนตั้งแต่เมื่อไร

มิใช่ว่าเขาไม่เคยทำการตรวจสอบ มีหรือที่คนฉลาดอย่างอู๋เซ่าหลิงจะไม่สังเกตเห็นพฤติกรรมของน้องชาย แต่ทุกครั้งอู๋เซ่าหลิงล้วนหลับตานิ่งข้างลิ้นตาดหนึ่งข้าง เพราะไม่สามารถทำอะไรรุนแรงกับอู๋เซ่าหยางได้เหมือนที่ทำได้กับคนอื่น การลอบเล่นงานกับการให้ท้ายในแต่ละครั้งได้นำมาซึ่งผลลัพธ์ในวันนี้

อู๋เซ่าหลิงวางจอกชาลง พูดเสียงเบา "เจ้าเริ่มมีสมัครพรรคพวกตั้งแต่เมื่อใด"

อู๋เซ่าหยางเงยบ่าไปนาน เขาสิ้นศรัทธา "จำไม่ได้แล้ว..."

อู๋เซ่าหลิงหัวเราะเสียงหยั่น "น้องชายคนดีของข้า แก้วตาดวงใจของข้า..."

สีหน้าของอู๋เซ่าหยางขาวเผือด ดวงตาฉายแววไม่ยอมแพ้ น้ำเสียงแหบพร่า "พี่ใหญ่ ท่านตั้งใจทำทุกสิ่งเพื่อข้าจริงหรือ หากท่านดีต่อข้าจริง เหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจอันใดแก่ข้า เหตุใดจึงไม่ยอมสอนอะไรข้าเลย ข้า...ข้าไม่จำเป็นต้องมีท่าน ทั้งอำนาจและราชบัลลังก์ ข้าอยากแย่งชิงเช่นเดียวกัน"

สีหน้าของอู๋เซ่าหลิงนิ่งสนิท ทว่าหัวใจกลับหนาวเยือก

นี่คือน้องชายที่เขาเฝ้าทะนุถนอมมาตั้งแต่เล็กจนเติบใหญ่ เขาจึงไม่อาจทนให้อีกฝ่ายต้องเจอกับความลำบากแม้แต่หน่อยเพราะกลัวว่าอีกฝ่ายจะแปรเปลี่ยน อู๋เซ่าหลิงจึงเป็นคนทำเรื่องสกปรกต่ำช้าทุกอย่างเองโดยไม่ยอมให้มือของอู๋เซ่าหยางแตะเรื่องพวกนั้น

อู๋เซ่าหลิงระบายลมหายใจยาว ก่อนหลังของเฮาจะสรวรรคต อู๋เซ่าหลิง

ได้ให้คำสัจหน้าแท่นบรรทมของมารดาว่าจะดูแลน้องสี่ให้ดีและปกป้องเขาไปตลอดชีวิต มียอมให้เขาต้องแปดเปื้อนไปกับด้านมืดของราชสกุล เติบโตขึ้นอย่างปลอดภัยและมีความสุข

น้องชายที่เขายอมเสี่ยงตายหลายครั้งเพื่อปกป้องจนเติบโตใหญ่ มาวันนี้กลับถามเขาว่าเหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจให้

เหตุใดจึงไม่ยอมมอบอำนาจให้แก่เขา...อู๋เซ่าหลิงหัวเราะออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ ด้านอู๋เซ่าหยางไม่คิดว่าจะได้เห็นรอยยิ้มเช่นนี้ของอู๋เซ่าหลิงจึงเริ่มมีความรู้สึกอับอายและโกรธ แต่ยังคงฝืนขมตัวเองให้หนึ่งไว้ "ท่าน...ท่านเป็นอะไรไป"

อู๋เซ่าหลิงยิ้มเย็น ลั่นศีรษะ "เจ้าไม่มีสิทธิ์ถามเรื่องพวกนี้กับข้า..."

อู๋เซ่าหยางไม่มีความรู้สึกว่าปลัดลังก์มังกรฮ่อเต็มใจสิ่งที่เขาปรารถนา หากอู๋เซ่าหยางมีใจเดียวกันกับเขา มีหรือที่เขาจะยกราชบัลลังก์นี้ให้น้องชายไม่ได้ ในเมื่อเดิมที่เขาที่ตั้งใจแย่งชิงแผ่นดินมาเพื่อน้องชายอยู่แล้ว ตนเองตั้งใจเป็นโจวกง แต่จนใจที่อู๋เซ่าหยางชี้ระวางเสียยิ่งกว่าเจิงอ๋อง* แน่นนอนว่าเขาไม่มีความจำเป็นต้องให้อู๋เซ่าหยางรับรู้เรื่องพวกนี้

อู๋เซ่าหยางหน้าซีด อู๋เซ่าหลิงก็ตัดบทถ้อยคำที่อีกฝ่ายตั้งใจเตรียมจะพูดด้วยการยิ้มเยาะ "เสียคูลมมังกรกับมังกรในวังข้ามาได้อย่างไร เจ้ารู้ดีกว่าข้า ยังมีจดหมายสมคบคิดกับขุนนางพวกนั้น มันมาอยู่ที่ห้องหนังสือของข้าได้อย่างไร เจ้าก็รู้ดีกว่าข้าเช่นกัน"

เมื่อหลายวันก่อนอู๋เซ่าหยางแกล้งป่วย ระหว่างที่เขาตั้งตัวอู๋เซ่าหลิงไว้ที่วังหมิงอ๋อง คนที่เขาให้มาเอาของของอู๋เซ่าหลิงที่วังจินอ๋องก็เอาหลักฐานการกระทำความผิดทั้งหมดมาซุกซ่อนไว้ในวัง แต่ไรมาวังจินอ๋องไม่เคยขัดขวางหรือระแวงระวังอู๋เซ่าหยาง เป็นเหตุให้อู๋เซ่าหยางทำงานสำเร็จได้อย่างง่ายดาย

"ข้าเพียงคิดไม่ถึง...ว่าเจ้าจะร่วมมือกับคนสกุลเงินและสมคบกับฮองเฮา..."

อู๋เซ่าหลิงจ้องตาอู๋เซ่าหยาง ถามเน้นเสียงที่ละคำ "เหตุใดเจ้าจึงโง่งมเพียงนี้?"

ใบหน้าของอู๋เซ่าหยางปรากฏสีแดงขึ้นมาทันตา

* โจวกงและเจิงอ๋องเป็นบุคคลในประวัติศาสตร์ของจีน โจวกงคืออาของเจิงอ๋อง ซึ่งในตอนที่เจิงอ๋องขึ้นครองราชย์นั้นอายุน้อย โจวกงจึงต้องเป็นผู้สำเร็จราชการแทน

อู่เช่าหลังลุกขึ้นยืน จัดแต่งแขนเสื้อเล็กน้อยพลางหัวเราะเสียงเย็น "โง่เขลา ยังพอว่า แต่ถ้าไม่มีแผนก็ไม่ควรต่อรองเรื่องหนึ่งกับพยัคฆ์* เชียงอ่องต่างหาก ที่เป็นโอรสแท้ๆ ของสองเฮา เจ้าล้มซ้ำได้เมื่อใด เงินของเฮามีหรือจะยอมปล่อยให้เจ้าได้ครองบัลลังก์ ถึงตอนนั้นแค่คำพูดประโยคเดียว เชียงอ่องยอมได้รับการ อภัยโทษและเดินทางกลับมาจากแคว้นศักดิ์นา! ถึงเวลานั้นสกุลเงินจะแต่งตั้ง เชียงอ่องผู้มีสายเลือดของสกุลเงินหรือจะแต่งตั้งเจ้า?!"

อู่เช่าหยางหันซ้ายตบหน้าผาก ดวงตาฉายแววอับอายและแค้นเคือง เขา ผดเสียง "ไม่ต้องให้ท่านมาสอน! ข้ารู้อยู่แล้ว..."

อู่เช่าหลังมองอู่เช่าหยางแล้วยิ้มเย็น เขาไม่ยากพูดมากไปกว่าเมื่อไม่มีเขา เรื่องที่อู่เช่าหยางจะถูกคนสกุลเงินให้ร้ายจนตายย่อมเป็นปัญหาที่สุด อยู่ที่ ข้าหรือเร็วเท่านั้น

หลังจากหลังสองเฮาจากโลกนี้ไป อู่เช่าหลังไม่เคยอยู่อย่างสบายใจ ได้สักจิตใจ มาวันนี้ได้ปลดภาระลง เขารู้สึกเบาตัวเป็นที่สุด อู่เช่าหลังจึง ไม่ปรารถนาสิ่งใดอีก

อู่เช่าหลังจัดแต่งกวน** และอาภรณ์ เขาก็กำเนิดจากสองเฮาองค์แรก เป็น บุตรชายคนโตที่เกิดจากภรรยาเอก เป็นองค์ชายผู้มีเกียรติยศสูงสุดในราชวงศ์อู่ ต่อให้ต้องฆ่าตัวตายก็ต้องตายอย่างมีเกียรติมีศักดิ์ศรี

อู่เช่าหลังปรายตามองอู่เช่าหยางแวบหนึ่ง แต่ขณะที่เขากำลังจะชักมีดสั้น ในแขนเสื้อออกมา องค์กรักษ์ที่อยู่นอกห้องโถงกลับอะอะขึ้นมาทันใด!

อู่เช่าหลังสติหลุดลอยเล็กน้อย เขาหันไปมองด้านนอก ผู้คุ้มกันเห็นว่ สบโอกาสจึงพุ่งพรวดเข้าไปหาองค์กรักษ์ที่อู่เช่าหยางพามาทันที ผู้คุ้มกันคนนั้น ว่องไวเป็นที่สุด เพียงไม่กี่กระบวนท่าก็สามารถยึดตัวองค์กรักษ์ของอู่เช่าหยางไว้ได้ สำเร็จและแย่งดาบที่เอวของอีกฝ่ายมาได้

"จับมัน!!!" หัวหน้าองค์กรักษ์เพิ่งได้สติ องค์กรักษ์อีกสองสามคนที่อยู่ใกล้ๆ จึงชักดาบไฟเข้าไป ดาบที่ผู้คุ้มกันคนนั้นแย่งมาสะบัดออกไปจุดพยุขัตติปัก

* ต่อรองเรื่องหนึ่งกับพยัคฆ์ เป็นสำนวน หมายถึงความต้องการอยากได้อะไรที่ขัดกับผลประโยชน์ของผู้อื่น ที่มีกำลังเหนือกว่า ยอมไม่สมหวัง

** กวน คือเครื่องประดับผม หมวก มงกุฎ หรือเกี้ยวครอบผม

เขารับมือกับองค์กรที่เป็นยอดฝีมือเก่าคนได้อย่างไม่มีความเกรงกลัวแม้แต่น้อย พอยกดาบได้ก็ฟันฉับ ยังไม่ทันที่เหล่าองค์กรจะตั้งตัวติด ผู้คุ้มกันก็ชิงความ ได้เปรียบไปก่อนแล้ว เพียงชั่วพริบตาผู้คุ้มกันคนนั้นก็สังหารองค์กรไปหลายคน ก่อนหันหน้าพุ่งตัวเข้ามาในห้องโถง

จังหวะนี้เองที่หัวหน้าองค์กรเข้าใจว่าผู้คุ้มกันคนนี้มีเป้าหมายอยู่ที่ ฉู่เซ้าหยาง เขาจึงตวาดเสียงลั่น "คุ้มกันท่านต้อง!" พร้อมก้าวฉับๆ ไปขวาง ที่หน้าประตู แต่คิดไม่ถึงว่าผู้คุ้มกันคนนี้จะป่วนทวารเดนตาย เขาบุกทะลวง เข้าไปอย่างสุดชีวิต แม้จะโดนฟันอยู่หลายครั้งแต่ก็พาตัวเองเข้ามาในห้องโถง จนได้

สถานการณ์พลิกกลับในชั่วพริบตา ทันทีที่ผู้คุ้มกันคนนั้นเข้ามาในห้องโถง ได้สำเร็จเขาก็ปราดเข้าไปจับตัวฉู่เซ้าหยาง ใช้ดาบเล่มใหญ่จ่อคอขายหนุ่ม ทำให้ทุกคนที่อยู่ภายในห้องโถงไม่กล้าขยับตัวส่งเดชทันที

ผู้คุ้มกันมีโลหิตซึมกาย ใบหน้าเปื้อนเลือดเป็นจุดๆ ดูน่ากลัว ฉู่เซ้าหลิง จ้องมองราวคนสติหลุดครู่หนึ่ง คนผู้นี้... ฟุจิงหลุนส่งมาหรือ เป็นไปไม่ได้ หาก ไม่มีคำสั่งจากเขา ฟุจิงหลุนไม่มีทางกล้าทำอะไรโดยพลการ และพวกฟุจิงหลุน ไม่มีทางยอมเสี่ยงอันตรายถึงเพียงนี้ เช่นนั้นแล้วยังจะมีผู้ใดอีก?

พอผู้คุ้มกันคนนั้นเข้ามาในห้องโถง เขาก็เอาแต่มองจ้องฉู่เซ้าหลิง เสียงพูด ปนหอบเล็กน้อยเนื่องจากการต่อสู้ประชิดตัวเมื่อครู่ แต่กลับฟังดูทรงอำนาจ อย่างยิ่ง "ยกเว้นฉันเอง...คนอื่นฯ ให้ถอยออกไปข้างนอกให้หมด ส่วนเจ้า!"

ผู้คุ้มกันมองจ้องและตวาดใส่หัวหน้าองค์กรเสียงดัง "ไปเตรียมรถเทียมม้า สี่ตัว เดี่ยวนี้!"

ฉู่เซ้าหยางขวัญผวาเพราะความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน แล่น้ำเสียงแหบพร่า "เจ้าจะทำอะไร?!"

นี่คือการจับองค์ชายสี่เป็นตัวประกัน! ทุกคนตกใจจนขวัญหนีดีฝ่อ หัวหน้าองค์กรพูดเสียงหนัก "น้องชาย ฟังข้าก่อน..."

"หุบปาก! หากข้าอีกแม้เพียงหนึ่งเค่อ* ข้าจะตัดนิ้วของหมิงอ่องหนึ่งนิ้ว!"

* เค่อ คือหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

เพราะกลัวว่าจะไม่มีใครทำตาม ผู้คุ้มกันคนนั้นจึงกดคมดาบลงไปบนคอของ
 ชูเข้าหยางจนมีแผล เลือดสดๆ ไหลรินลงมา

ชูเข้าหยางรับรู้ได้ถึงความเจ็บที่คอ เขาไม่เคยพบเจอเรื่องทำนองนี้มาก่อน
 จึงรีบร้องตะโกน "ยังจะทำบื้ออะไรอีก รีบไป!"

ทุกคนต่างรีบไปเตรียมรถม้า ผู้คุ้มกันคนนั้นหันมามองชูเข้าหลัง พุด
 เสียงหัว "ต้องขอรบกวนท่านอ่องแล้ว คอยให้ออกจากเมืองหลวงได้เมื่อใด
 จะหาสถานที่ปล่อยตัวท่านอ่องให้เป็นอิสระเอง"

ชูเข้าหลังเดินเข้าไปใกล้จนเห็นใบหน้าของผู้คุ้มกันคนนั้นได้อย่างชัดเจน
 ใบหน้าที่ต่อให้เปื้อนเลือดก็ยังเรียกได้ว่าหมดจดงดงาม ทว่าเวลานี้กลับมีกลิ่นอาย
 น่าเกรงขาม เพียงแต่การเสียเลือดมากทำให้สีหน้าค่อนข้างซีด ชูเข้าหลังคิดว่า
 จะจำผู้คุ้มกันคนนี้ได้ แต่ไม่รู้จริงๆ ว่าเหตุใดเขาจึงทำเพื่อตนถึงเพียงนี้ ทำให้เขา
 ออถามไม่ได้ว่า "เจ้า...ผู้ใดให้เจ้ามา"

ผู้คุ้มกันคนนั้นนิ่งไป หลบสายตาดำๆ พุดเสียงเบา "ไม่...ไม่มีใครส่งผู้น้อยมา
 ขอรับ..."

ชูเข้าหลังไม่มีทางคาดถึงว่าในเวลาเช่นนี้ จะยังมีคนที่กล้าทำเพื่อเขา
 ถึงเพียงนี้

บทที่ 2

เลือดที่คอของอู๋เซ้าหยางยังไหลไม่หยุด พวกองค์กรก๊ำจึงไม่กล้าชักช้า รีบจัดเตรียมรถม้าให้พร้อมสรรพทันที ผู้คุ้มกันคนนั้นรัดคอของอู๋เซ้าหยางแน่น ดวงตาวาวโรจน์กวาดมองไปทั้งซ้ายและขวาขณะพูดเสียงหนัก "ท่านอ๋อง โปรดอย่าอยู่ห่างจากผู้นี้เลย"

เขาพูดพลางคุ้มกันอู๋เซ้าหยางหลังเดินออกไปข้างนอก ดวงตาทั้งสองข้าง จดจ้องรอบตัว และคอยตรวจหาห้องครักซ์ถอยห่างออกไปเป็นระยะ อู๋เซ้าหยาง รู้สึกมันๆ การที่เหตุการณ์ดำเนินมาถึงขั้นนี้มิใช่ว่าเขาจะไร้ความสามารถในการ ปกป้องตัวเอง เพียงแต่ไม่อยากทำอะไรอีกต่อไปแล้ว ทว่าการปรากฏตัวของ ผู้คุ้มกันคนนี้ทำให้อู๋เซ้าหยางไม่สามารถทำตามความต้องการของตัวเองได้ ได้แต่ เดินตามฝ่ายตรงข้ามออกจากวังจิ่งอ๋องไปช้าๆ

ผู้คุ้มกันคนนั้นยึดตัวอู๋เซ้าหยางไว้พลางสำรวจดูรถม้าเร็วๆ โชคดีที่ หัวม้าองค์กรก๊ำไม่กล้าทำอะไร ผู้คุ้มกันคนนั้นจึงให้อู๋เซ้าหยางขึ้นรถไปก่อน ส่วน ตัวเองกวาดตามององค์กรก๊ำที่รายล้อมอยู่รอบตัวแวบหนึ่ง พูดเสียงดัง "ต้อง ขอล่วงหน้าพี่ชายทุกท่าน ข้าไม่มีเจตนาทำร้ายหมิงอ๋อง รับรองได้ว่าพอท่านอ๋อง ปลอดภัย ข้าจะปล่อยหมิงอ๋องเอง แต่ถ้ามีผู้ใดคิดว่าตัวเองฉลาด ก็อย่าตำหนิ ที่ข้าจะทำตัวเป็นปลาตายแหขาด*!"

กล่าวจบเขาก็ฟาดสั้นมือลงที่ท้ายทอยของอู๋เซ้าหยาง ทำให้อีกฝ่ายสลับ

* ปลาตายแหขาด เป็นสำนวนจีน หมายถึงสู้จนตายตกไปด้วยกันทั้งสองฝ่าย

ก่อนยัดเข้าไปในรถ ส่วนตัวเองพลิกตัวขึ้นรถ ผ่านหนีด้วยความเร็วราวกับเหาะ

ขณะนี้เปื่อยามโหยว* บนท้องถนนไม่มีผู้คน ผู้คุ้มกันคนนั้นอาศัยตอนที่องค์กรฯเหล่านั้นทำอะไรไม่ถูกหือตะปึงผ่านสุสานไร้ญาติออกจากตัวเมือง ผู้คนโดยรอบจึงลดน้อยลงกว่าเดิม อยู่เช้าหลังแฉะผ้า่านรถมองออกไป เห็นสีหน้าของผู้คุ้มกันคนนั้นขาวซีดลงเรื่อยๆ เนื่องจากไม่สามารถใช้ถนนใหญ่ รถจึงกระเด็นกระดอนอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เชื่อว่าเลือดที่แผลคงไม่มีทางหยุดได้ อยู่เช้าหลังอดรันทนไม่ไหวจึงถามเสียงเบา "เจ้า...เหตุใดจึงทำเช่นนี้"

ผู้คุ้มกันคนนั้นชะงัก แต่มีอย่างคงเร่งม้าให้เร็วขึ้นอีก เวลาผ่านไปพักใหญ่กว่าที่เขาจะตอบ "ผู้น้อย...ได้รับมอบหมายให้มาทำงานอยู่ข้างกายท่านองค์ตั้งแต่แปดปีก่อน แต่ผู้น้อยโง่เขลา ไม่ควรอยู่ถวายการอารักขาข้างกายท่านองค์เมื่อสามปีก่อนจึงถูกปลดเนื่องจากกระทำความผิด ตอนนั้น...ท่านต้องออกปากขอให้ผู้บังคับบัญชาละเว้นโทษให้ผู้น้อย พระคุณนี้ผู้น้อยไม่เคยลืม มาวันนี้เมื่อท่านต้องมียัย ผู้น้อยจึงพร้อมยอมถวายชีวิตเพื่อปกป้องท่านองค์..."

แค่เรื่องพวกนี้ เขาถึงกับพาตัวเองมาตายเสียหรือ อยู่เช้าหลังนึกถึงสีหน้าท่าทางเมื่อครู่ของเขาแล้วหัวใจพลันกระตุก ลังเลอยู่พักหนึ่งก่อนเอ่ยถาม "ดูท่าทางเจ้าคงผ่านพิธีสวหมวก** มาได้สองสามปี ได้...แต่งงานแล้วหรือยัง"

ผู้คุ้มกันคนนั้นผินหน้ามามองแต่ไม่ตอบ ดวงตาฉายแววขมขื่นบางเบา แต่กลับทำให้อยู่เช้าหลังเข้าใจได้ในทันที

อันที่จริงอยู่เช้าหลังจำเรื่องในวันวานที่เขาเล่าไม่ได้

อยู่เช้าหลังมีนิสัยเย็นชามาตั้งแต่เกิด จึงไม่มีทางล่วงรู้ว่ามีคนคนหนึ่งคอยอยู่เคียงข้างเขาด้วยความจงรักภักดีอย่างเจี๊ยบๆ มาเป็นระยะเวลาหลายปีเช่นนี้

อยู่เช้าหลังนั่งเจี๊ยบไปพักใหญ่ ก่อนเอ่ยถามเสียงเบาว่า "เจ้าชื่ออะไร"

ผู้คุ้มกันคนนั้นยิ้มน้อยๆ ใบหน้าหล่อเหลาแลดูอ่อนวัยอยู่บ้าง เขาเองก็

* ยามโหยว คือช่วงเวลา 17.00 น. ถึง 19.00 น.

** พิธีสวหมวก เป็นพิธีที่จัดให้ชายจีนที่อายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ในสมัยโบราณ แสดงถึงการบรรลุนิติภาวะเป็นผู้ใหญ่

ตอบกลับมาเสียงเบา "เวย์จี เวยที่แปลว่าพิทักษ์รักษา จีที่แปลว่าจำวชอบรับ"
 ชู่เซ่าหลิงทวนคำสองคำนี้เบาๆ พลังผิงกัศริระ "เวย์จี เป็นชื่อที่ดี"

ในเมืองหลวงมีทหารและองครักษ์อยู่นับไม่ถ้วน มีหรือจะยอมปล่อยให้พวกเขาสามคนหนีรอดไปได้ง่ายๆ ยิ่งไม่ต้องพูดว่านี่เป็นแค่แผนหลบหนีที่มีจุดอ่อนมากมายของผู้คุมกันคนหนึ่ง ไม่ถึงยามไฮ* รถม้าก็ถูกไล่ล่ามาถึงหน้าผาด้านตะวันตกของเมืองหลวงแล้ว ทหารหลายพันนายที่ไล่ตามมาได้ล้อมเอาไว้ทางเดียวที่ไม่มีทหารคือตรงหน้าผาสูงชัน

ชู่เซ่าหลิงก้าวลงจากรถอย่างไม่วางใจ ในขณะที่ยังใจร้อนใจจนเหงื่อแตกเต็มศีรษะ มองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าแตกตื่น ชู่เซ่าหลิงยิ้มบางๆ นิ้วเรียวแตะไหล่เวย์จีเบาๆ พูดเสียงค่อย "ไม่ใช่ความผิดของเจ้า ต้องขอโทษเจ้าเสียอีกที่ช่วยยื้อข้ามีชีวิตอยู่ได้อีกหลายชั่วยาม"

และทำให้เขาได้รับรู้ถึงความอบอุ่นอันน้อยนิดในโลกมนุษย์ก่อนที่จะตายจากไป

ชู่เซ่าหลิงมองทหารที่ล้อมรอบพวกเขาชนิดไม่ยอมให้มีน้ำรั่วซึมแล้วระบายลมหายใจเบาๆ อย่างเสียตาย ชู่เซ่าหลิงหันกลับไปมองเวย์จีอย่างรู้สึกทนไม่ได้ เพราะอีกฝ่ายยังเป็นผู้คุมกันหนุ่มน้อยเยาว์วัยคนหนึ่งที่ไม่สมควรมาตาย

แต่ตอนนี้พูดมากไปก็ไร้ประโยชน์ เหล่าองครักษ์รุกคืบเข้ามา ดาบวาววับเปล่งประกาย ชู่เซ่าหลิงหัวเราะเบาๆ ดวงตาคู่งามฉายแววเยือกเย็นบางเบา เป็นเช่นนี้ก็ไม่เลว เทียบกับการฆ่าตัวตาย การได้ตายด้วยน้ำมือของเหล่าองครักษ์พร้อมกับเวย์จีเช่นนี้ทำให้เขารู้สึกเป็นสุขมากกว่า ชู่เซ่าหลิงชักดาบออกมา พวกเขาสองคนมีดาบสองเล่ม การเผชิญกับยอดทหารจำนวนสามพันตรงหน้าช่างเป็นเรื่องน่าขันและน่าเวทนายิ่ง

ชู่เซ่าหลิงกับเวย์จีพุ่งเข้าหากลุ่มองครักษ์พร้อมกัน เปิดฉากการประหัตประหาร

เหล่าองครักษ์หวาดกลัวชู่เซ่าหลิงแต่ไม่กลัวเวย์จี ไม่ถึงครึ่งชั่วยาม

* ยามไฮ คือช่วงเวลา 21.00 น. ถึง 23.00 น.

เวย์จีที่ถูกทำร้ายบาดเจ็บทั้งที่เดิมทีก็มีบาดแผลจากคมดาบอยู่บนตัวหลายแห่ง อยู่แล้ว เวลานี้เขาไม่สามารถยืนหยัดต่อไปได้อีก ท่ามกลางสติอันรางเลือน เวย์จีหันไปมองฉู่เซาหลิง อีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บเช่นกันและกำลังจะถูก องครักษ์คนหนึ่งฟัน ร่างกายที่เดิมกลายเป็นตะเกียงพร่องน้ำมัน* ไปแล้วของ เวย์จีเกิดมีโลหิตพลุ่งพล่านขึ้นมากะทันหัน เขากะระใจเข้าไปขวางหน้าฉู่เซาหลิง เพื่อรับดาบสุดท้ายแทน

มาถึงขั้นนี้บรรดาองครักษ์เลิกไล่ตามพวกเขาแล้ว เพียงยืนล้อมทั้งสองคน ห่างออกไปราวหนึ่งจั้ง**

เวย์จีที่เลือดโซมกายเพียรพยายามฮึดสู้สุดชีวิตเพื่อยื้อลมหายใจไว้จนถึงตอนนี้ ทว่าบัดนี้เขาทนต่อไปไม่ไหวแล้ว เวย์จียกมือตึงดาบที่แทงทะลุอกออกซ้าๆ เลือดสดๆ พุ่งพรวดออกมา น้ำเสียงของฉู่เซาหลิงที่เรียกชื่อเขาแบบพรวา "เวย์จี..."

เวย์จีคุกเข่าอยู่เบื้องหน้าฉู่เซาหลิง เมื่อได้ยินเสียงเรียกเขาจึงหันไปมอง ฉู่เซาหลิงและสงี่ยมให้อย่างอ่อนแรง บัดนี้เขามองภาพไม่ชัด สติค่อยๆ รางเลือน น้ำเสียงแบบพรวาพูดตะกุกตะกัก "ท่านต้อง...เมื่อสิบปีก่อนข้าติดตามท่านพ่อ เข้าวัง ได้พบท่านที่อุทยานปี้เทา..."

ปীনั่นสองเฮายังไม่จากโลกนี้ไป จวนจี้จวินโหว*** ยังเรื่องอำนาจ ฉู่เซาหลิงคือโอรสที่เกิดจากภรรยาเอกซึ่งได้รับการยกย่องเชิดชูอย่างที่สุด ทุกอากัปกริยาของเขาล้วนสูงส่งงามสง่า

ณ อุทยานปี้เทา ใต้ต้นท้อที่ดอกร่วงโรยโปรยปราย ฉู่เซาหลิงสวมอาภรณ์ หูหว่า เลิกคิ้วแย้มยิ้มงดงามลุ่มบ้านลุ่มเมือง

เพียงได้เห็นแวบเดียวก็ติดตาตรึงใจ ภาพนั้นได้ฝังอยู่ในความทรงจำ ของเวย์จีไปตลอดกาลไม่อาจลืมเลือน

เพื่อฉู่เซาหลิง เวย์จีมานะบากบันฝักฝืน เพื่อฉู่เซาหลิง เวย์จียอมเหนื่อย ยอมลำบากเพื่อให้ได้เข้าไปอยู่ในวังฉินอ๋อง แปรปีที่ผ่านมาเขาคอยดูแล

* ตะเกียงพร่องน้ำมัน เป็นสำนวน อุปมาถึงคนที่ใกล้ตาย เหมือนตะเกียงที่น้ำมันแห้งและไฟมอดดับ

** จั้ง เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้ระยะประมาณ 3.33 เมตร

*** โหว เป็นบรรดาศักดิ์ในสมัยโบราณ มีลำดับศักดิ์รองจาก 'กง' ซึ่งเป็นยศสูงสุดของขุนนาง โดยบรรดาศักดิ์ 5 ขั้นรองจากอ๋อง ได้แก่ กง โหว ป้อ จ้อ และหนาน

ความปลอดภัยของอู่เช่าหลังด้วยความระมัดระวัง ความผิดพลาดครั้งเดียวเกิดขึ้นในวันแต่งงานของอู่เช่าหลัง เนื่องจากเวย์จีดื่มสุราเมามายตลอดคืน

เวย์จีหลับตาลงช้าๆ การเฝ้าดูแลคนผู้นี้อย่างเงียบๆ เป็นระยะเวลาสิบปี บัดนี้ได้สิ้นสุดลง ถือว่าเขาได้ทำในสิ่งที่ตนปรารถนาแล้ว

แม้เวย์จีจะไม่ได้พูดอะไรกระทั่งสิ้นใจ แต่อู่เช่าหลังกลับเข้าใจดี

อู่เช่าหลังนั่งเงียบไปพักใหญ่ หัวใจที่ด้านชามาเป็นเวลานานพลันรู้สึกถึงความเจ็บปวด ทุกก้าวย่างที่เขาเดินมาจนถึงวันนี้ อู่เช่าหลังไม่เคยนึกเสียใจ มีแต่เสียดายว่าเหตุใดเขาถึงเพิ่งมารู้เรื่องพวกนี้ในวันนี้ เหตุใดเขาถึงเพิ่งมารู้ว่าข้างตัวมีคนอย่างเวย์จีอยู่ หากได้รู้ก่อน หากได้ย้อนเวลากลับไปอีกครั้ง เขาจะต้อง...

ใบหน้าของอู่เช่าหลังนิ่งสนิท เขาหยิบดาบยาวในมือของเวย์จีขึ้นมา ลูกชิ้นยื่นด้วยอาการชวนเซ ชายหนุ่มกวัดแกว่งดาบทำให้ห้องครึกษ์พากันถอยกรูด อู่เช่าหลังยิ้มเยาะ หมุนตัวอ้อมร่างไว้วิญญานของเวย์จีที่อยู่บนพื้นขึ้นมา ก่อนก้าวไปที่หน้าผาและกระโดดลงไปทันที!

หน้าผาสองชั้นลึกเกินกว่าสามพันฉีอ* ร่างไว้วิญญานของทั้งคู่จะอยู่เคียงข้างกัน

* ฉีอ (เซี่ยะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน สมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

บทที่ 3

นางกำนัลแหวกม่านผ้าไหมปักดินทองก่อนเดินเข้าไปในห้องข้าๆ นางเปิดเตากำยานอย่างเบามือเพื่อใช้ควันเงินเติมเครื่องหอมเข้าไป ก่อนถอยออกไปอย่างเงียบเชียบ

กลิ่นหอมบางเบาแต่อบอวลลอยกรุ่นออกมาจากเตากำยานทองคำ แกะลายนุปผาเนิ่นนานไม่จางหาย ชูเฮาหลังอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น สมองคิดเลือนๆ ว่าเป็นคือไม้กฤษณาที่เขาไม่ได้กลิ่นมานานหลายปี

กลิ่นไม้กฤษณามีสรรพคุณบำรุงร่างกาย ปรับสมดุลน้ำมและกระเพาะ ขับไล่สิ่งไม่เป็นมงคล ทั้งยังรักษาโรคเรื้อรัง หากจุดไว้ภายในห้องจะส่งผลดีต่อร่างกายอย่างที่สุด นับเป็นของล้ำค่าในวังหลวงนอกเหนือจากอำพันทะเล* ที่ใช้กัน เป็นสิ่งที่ของเฮาโปรดปรานเป็นพิเศษ

ชูเฮาหลังได้กลิ่นนี้แล้วรู้สึกคิดถึงเรื่องในอดีต สมัยที่เสด็จแม่ของเขา ยังอยู่ รู้ว่าเขาชอบเครื่องหอมชนิดนี้จึงแบ่งมาให้ที่อุทยานนี้เท่าใช้เกินครึ่ง

ต่อมาเมื่อฮ่องเฮาสวรรคตย่อมไม่มีส่วนแบ่งนี้อีกต่อไป หลังใช้ของที่เหลืออยู่ไม่กี่หีบหมดก็หมดกัน ภายหลังเมื่อฮ่องเต้แต่งตั้งลี่เฟย** เป็นฮ่องเฮา

* อำพันทะเล (Ambergris) มีหลายชื่อเรียก เช่น อำพันขี้ปลา อำพันทอง หรือขี้วาฬ คือไขจากไฉ่วาฬห่วยที่ถูกสำรอกหรือขับถ่ายออกมา เมื่อถูกน้ำทะเลจะเปลี่ยนคุณสมบัติเป็นก้อนแข็งสีขาว น้ำตาล เทา หรือดำ เมื่อทำปฏิกิริยากับอากาศและแสงแดดจะทำให้กลิ่นเหม็นหายไปและเกิดกลิ่นหอม สามารถใช้เป็นหัวน้ำหอม ใช้แต่งกลิ่นอาหาร และเป็นส่วนผสมของยาแผนโบราณ

** เฟย เป็นตำแหน่งชายาของจักรพรรดิ มีศักดิ์รองจากฮ่องเฮา (อัครมเหสี) และก๊วยเฟย (อัครชายา) บางสมัยอาจมีเฟยชั้นพิเศษ 4 ตำแหน่ง ลำดับศักดิ์สูงกว่าเฟยทั่วไป คือก๊วยเฟย ซูเฟย เตอเฟย และเสียนเฟย

เรื่องพวกนี้ยิ่งต้องสุดแต่สองเฮาเองคี่ใหม่

อู่เซ่าหลิงจมอยู่ในสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่น ภาพเหตุการณ์เมื่อหลายปีก่อนทยอยฉายอยู่ในสมองของเขา...

สมัยเด็กสองเฮาอู่เซ่าหลิงและจูงมือเขาไปชมดอกไม้ เล่นน้ำที่สวนดอกไม้ของวังเฟิงหวาด้วยกันสามคน อู่เซ่าหลิงที่ยังเป็นเด็กไม่เข้าใจว่าเหตุใดเวลาที่ไม่มีใครเสด็จแม่ถึงร้องไห้เป็นประจำ เขารู้เพียงว่าเสด็จพ่อไม่ได้มาที่วังเฟิงหวานานแล้ว แต่ชอบไปอยู่กับลีเฟยที่วังหลินจื่อมากกว่า และการที่ลีเฟยเป็นที่โปรดปรานก็ทำให้มีคนทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจทำให้สองเฮาวางตัวลำบาก

ต่อมาเมื่อท่านดาจื่อจวินโหวไม่เป็นที่โปรดปรานแล้ว สองเฮากลับไม่สามารถพูดอะไรได้นอกจากกล่อมให้ท่านดาอ่าทำสิ่งใดออกนอกหน้า ยามนั้นสุขภาพของสองเฮาทุดโทรมลงทุกวัน แต่เวลาอยู่ต่อหน้าผู้อื่นนางจะยังคงวางตัวสุ่มเหมือนเก่า จวบจนมรณกาลมาเยือน นางจึงขอร้องฮ้องแด่ให้เห็นแก่ที่นางกับเขาเป็นสามีภรรยา กันมาสิบกว่าปี พระราชทานความใจกว้างให้แก่สกุลของนาง ตลอดชีวิตของสองเฮานางไม่เคยวอนขอสิ่งใด ฮ้องแต่ยอมต้องตอบรับคำขอสุดท้ายนี้

สกุลเดิมของเหล่าสนมหลายคนในวังล้วนมีความเจริญรุ่งเรืองอยู่ในราชสำนัก จำนวนองค์ชายที่เกิดจากอนุภรรยาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้สถานภาพของอู่เซ่าหลิงกับอู่เซ่าหลิงสันคลอน แรกๆ พวกเขาไม่ได้รับการยกย่องเชิดชูเหมือนในอดีต ต่อมาถึงขั้นมีคนทำร้ายอู่เซ่าหลิงและวางยาพิษอู่เซ่าหลิง

อู่เซ่าหลิงจึงเริ่มต้นคบค้ากับขุนนางใหญ่เพื่อสร้างฐานอำนาจของตน ไม่ว่าจะเป็นขุนนางสายในหรือสายนอก ขอเพียงมีความสามารถช่วยเหลือเขาได้ อู่เซ่าหลิงล้วนยินดีผูกมิตรด้วย เป็นเหตุให้เขาค่อยๆ มีสมัครพรรคพวกของตนอยู่ในราชสำนัก

ทางฝ่ายในลีเฟยก็ครองความเป็นใหญ่ องค์ชายรองอู่เซ่าหลิงบุตรชายของลีเฟยเงินปี้เหอจึงกลายมาเป็นศัตรูตัวฉกาจของอู่เซ่าหลิง ในช่วงวิกฤต อู่เซ่าหลิงเกิดพลัดพลัดตกไปอยู่ในมือของสกุลเงิน อู่เซ่าหลิงอับจนหนทาง

จำต้องช่วยให้สี่เพยได้รับการแต่งตั้งเป็นสองเฮาเพื่อแลกกับชีวิตของน้องชาย
องค์ชายสามหมู่เช่าไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นเงินอ่องและร่วมมือกับหมู่เช่าหรวน
แต่หมู่เช่าหลังวางแผนล้มหมู่เช่าไม่จนสำเร็จ

หลังเงินอ่องต้องโทษ หมู่เช่าหลังก็เริ่มหันไปเล่นงานสกุลเงินกับหมู่เช่าหรวน
เขาลงมือเล่นงานพวกนั้นอย่างหนักแน่นจริงจังทีละก้าวๆ ไม่ถึงสองปีเขาก็สามารถ
ทำให้อ่องเต็งชิงชังและทอดทิ้งหมู่เช่าหรวน เป็นเหตุให้สกุลเงินค่อยๆ ตกต่ำลง

ในที่สุดหมู่เช่าหลังก็กำจัดอุปสรรคที่ขวางหน้าได้หมด แต่ตอนที่เขาดั้งใจ
จะหยุดพักหายใจสักเฮือก หมู่เช่าหยางผู้เป็นน้องชายแท้ๆ ของตนกลับใช้ดาบ
แทงข้างหลังเขาอย่างแรง ทำลายความสัมพันธ์ของสองพี่น้องลงจนสิ้น

โชคดีที่สุดท้ายมีใครคนหนึ่งปรากฏตัวออกมา แม้เขาจะเป็นเพียงผู้คุ้มกัน
แต่กลับทำให้หมู่เช่าหลังสามารถจากโลกนี้ไปได้อย่างมีความสุข เสียดยายอย่างมาก
ที่...หมู่เช่าหลังคิดอย่างสะลึมสะลือ เสียดยายอย่างมากที่สุดที่เขาไม่ได้รู้จักกับเว่ยจี
มาตั้งแต่ต้น...ไม่สิ!

หมู่เช่าหลังเปิดเปลือกตาพริบ เขาไม่ได้ร่วงลงหน้าผาไปแล้วหรือ เวลานี้...
มันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

หมู่เช่าหลังลุกขึ้นมา นั่งและกวาดตามองไปรอบๆ ภาพเบื้องหน้าล้วนเป็น
ภาพที่เขาคุ้นเคยดี เพราะที่นี่...คืออุทยานปีเทา!

อุทยานปีเทาคือสถานที่ที่อ่องเต็มอบให้เขาหลังจากที่เขาย้ายออกจาก
วังเฟิงหวาของหลิงฮองเฮาตอนอายุหกขวบ ของตกแต่งทั้งหมดในวังหลังของเฮา
เป็นผู้เลือกเฟ้นด้วยตัวเอง จวบจนเขาเข้าพิธีสวมหมวก ออกจากวังหลวงไปสร้าง
วังของตัวเอง หมู่เช่าหลังก็ไม่เคยได้กลับมาที่นี่อีกเลย

หมู่เช่าหลังก้าวลงจากเตียง เดินเท้าเปล่าอ้อมจากบังลมปักลวดลายอย่าง
ชาวสุ* เห็นตัวเองในคั่นช่องกั้นนี้ยิ่ง ภาพหนุ่มน้อยที่ปรากฏในนั้นอายุไม่เกิน
สิบหกสิบเจ็ดปี ทว่าจิตใจต่อมาหมู่เช่าหลังกลับย่ำ...สรรพคดีไม่ได้ทอดทิ้งเขา
ทำให้เขาได้ย้อนกลับมาในอดีต

หมู่เช่าหลังเดินกลับไปห้องชั้นใน เขาเดินไปรื้อค้นโต๊ะหนังสือ ด้านล่าง

* ชาวสุ เป็นชื่อของชนเผ่าในสมัยก่อนราชวงศ์ฉิน เป็นหนึ่งในบรรพบุรุษของชาวจีน

หนังสือเม้งจื่อ* มีกระดาดหนึ่งแผ่น เขียนด้วยลายมือของอู่เซ่าหลิงเอง ทั้งหน้ากระดาดเขียนถ้อยคำสดุดีหลังฮองเฮา ลงท้ายไว้ว่าฤดูเหมันต์ปีที่สิบสามแห่งรัชสมัยเทียนฉี

วันที่สิบสอง เดือนสิบ ปีที่สิบสามแห่งรัชสมัยเทียนฉี คือวันครบรอบวันสวรรคตของหลังฮองเฮา และปีนี้อู่เซ่าหลิงเพิ่งจะมีอายุได้สิบเจ็ดปี

อู่เซ่าหลิงหลับตาลงเพื่อนึกถึงเรื่องที่เกิดขึ้นในปีนี้ออย่างละเอียด ไซ้แล้วปีที่หลังฮองเฮาจากไปคือช่วงที่ลี่เฟยสกุลจินและน้องสามอู่เซ่าไม่ค่อยจับจ้องตนราวพยัคฆ์จ้องเหยื่อ เขาต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อคุ้มครองอู่เซ่าหลิงหลายครั้ง อู่เซ่าหลิงหัวเราะเสียงเย็น ในเมื่อสวรรคตให้เขาได้ย่อนเวลากลับมามากหน เช่นนั้นเขาต้องไม่ยอมล้มบากเหมือนชาติก่อน เขาจะต้องค่อยๆ คิดบัญชีกับคนที่ทำร้ายเขาพวกนั้นทีละคนและแย่งชิงของที่เป็นของเขากลับมาทีละชิ้นๆ รวมถึง...เว่ยจี

เมื่อชาติก่อน ก่อนตายเว่ยจีบอกว่าเคยพบเขาเมื่อสิบปีที่แล้ว อู่เซ่าหลิงลองคำนวณคร่าวๆ พบว่าเวลานี้เว่ยจีน่าจะเจอเขามาสองปีแล้ว เพียงแต่ไม่รู้ว่เว่ยจีตอนนี้ได้เข้าวังมาอยู่ข้างกายตนหรือยัง อู่เซ่าหลิงแอบนึกเสียใจที่ตนไม่ได้รู้เรื่องของเว่ยจีมากกว่านี้ รู้เพียงชื่อแซ่ของอีกฝ่าย หากเวลานี้เว่ยจียังไม่ได้เข้าวัง การหาตัวเขาย่อมเป็นเรื่องยาก ทว่าเป็นเรื่องที่ไม่จำเป็นต้องพูด เพราะถึงตอนนั้นตอให้ต้องพลิกวงค้นหา อู่เซ่าหลิงก็จะหาตัวคนคนนั้นจนเจอให้จงได้

อู่เซ่าหลิงสุดลมหายใจเข้าปอดลึกเพื่อจัดระเบียบความคิดก่อนหมุนตัวไปเรียกคน บรรดานางกำนัลไม่คิดว่าอู่เซ่าหลิงจะตื่นแล้ว พอได้ยินเสียงจึงรีบเข้ามาดูแล หวันชู่ซึ่งเป็นนางกำนัลประจำตัวสวมเสื้อตัวนอกให้อู่เซ่าหลิง นางติดกระดุมโมราให้เขาทีละเม็ดๆ พูดเสียงเบาด้วยรอยยิ้ม "เหตุใดวันนี้องค์ชายจึงตื่นเช้าถึงเพียงนี้ เมื่อคืนกว่าพระองค์จะกลับจากตำหนักเจาหยางก็ดึกแล้ว บ่ายยังนึกว่าวันนี้องค์ชายจะลุกไม่ขึ้นเสียอีก"

ตำหนักเจาหยาง ตำหนักบรรทมของอู่เซ่าหลิง

อู่เซ่าหลิงหัวเราะเสียงเย็นเล็กน้อย เขาจัดแขนเสื้อโดยไม่เอ่ยตอบ หวันชู่คุกเข่าเพื่อมัดสายรัดเอวให้อู่เซ่าหลิง พูดเสียงค่อย "เมื่อคืนเป็นวันครบรอบ

* เม้งจื่อ หรือเม้งจื่อ เป็นนักปรัชญาชาวจีน โดยมีแนวคิดสำคัญเกี่ยวกับมนุษย์ว่าพื้นฐานแล้วมนุษย์ทุกคนเป็นคนดี แต่สภาพแวดล้อมทำให้เปลี่ยนไป

วันสวรรคตของฮองเฮา...บ่าวรู้ว่าองค์ชายอารมณไม่ดี แต่องค์ชายอย่าเอาแต่ โศกเศร้าไปเลย บ่าวได้ยินมาว่าหลายวันมานี้สุขภาพของไทเฮาไม่สู้ดีนัก คาดว่า คงเป็นเพราะคิดถึงฮองเฮา ถ้าอย่างไรรหลังเลิกเรียนแล้ววงศ์ชายไปคารวะไทเฮา..."

"เจ้าว่าอะไรนะ!" อู่เซ่าหลิงชะงักเพราะความคาดไม่ถึง ไปคารวะไทเฮา? เห็นอยู่ว่าไทเฮาสั้นไปตอนปีที่สิบแห่งรัชสมัยเทียนฉี แล้วตอนนี้จะให้เขาไป คารวะไทเฮาที่ใด

หวันซุ่ยเงยหน้าขึ้นมองอู่เซ่าหลิงอย่างงงๆ เอ่ยด้วยน้ำเสียงลึกลับ "บ่าว บอกว่า...ถ้าอย่างไรรหลังเลิกเรียนขององค์ชายไปคารวะไทเฮาหน่อยดีหรือไม่ ตอน ฮองเฮายังมีพระชนมชีพ ไทเฮาโปรดปรานพระนางอย่างที่สุด เชื่อว่าหลายวันมานี้ ไทเฮาเองก็คงกำลังเสียพระทัยเช่นเดียวกัน..."

ฮองเฮามีได้เป็นแค่สะใภ้ของไทเฮา แต่ยังเป็นหลานสาวที่ไทเฮารักและเอ็นดูเป็นที่สุดด้วย เรื่องการแต่งงานระหว่างฮองเฮากับฮองเฮาพระนางก็เป็น ผู้สนับสนุน ไทเฮาย่อมต้องฟังใจสะใภ้คนนี้อย่างมาก ทว่า...อู่เซ่าหลิงไม่แน่ใจ เนื่องจากชาติที่แล้วไทเฮาจากโลกนี้ไปก่อนฮองเฮาสองปี เหตุใดตอนนี้พระนาง จึงยังมีพระชนมชีพอยู่

หวันซุ่ยไหนเลยจะล่วงรู้ถึงความสับสนในสมองของอู่เซ่าหลิง พอเห็น อู่เซ่าหลิงทำหน้าแปลกๆ ก็เข้าใจว่าเมื่อวานเขาคิดถึงหลังฮองเฮามากเกินไป จนตัวเองปวดใจ หญิงสาวดูแลรับใช้อยู่ข้างกายอู่เซ่าหลิงมานานหลายปี รู้ว่า เจ้านายเป็นคนคิดมาก นางจึงไม่พูดอะไรเด็ดขาด

ตอนแรกอู่เซ่าหลิงเข้าใจว่าตนแค่ต้องเดินไปตามเส้นทางในอดีตชาติอีกครั้ง ผู้ใดจะล่วงรู้ว่าเวลานี้ เหตุการณ์บางอย่างจะแตกต่างจากชาติก่อนอย่างสิ้นเชิง เช่นนั้นแล้วเจ้า...เขายังอยู่หรือไม่

อู่เซ่าหลิงหลับตา เขาให้คนไปเรียกหวังกงกง* ขันที่ผู้ดูแลอุทยานปีไท มาหา หวังกงกงมาคอยรับใช้อยู่ด้านนอกนานแล้ว พอได้ยินเสียงจึงรีบเข้ามา ก้มหน้าอรับคำสั่ง

อู่เซ่าหลิงหยุดคิดก่อน "เมื่อวานข้าสั่งงานผู้คุ้มกันคนหนึ่งไว้ จำได้ว่า

* กงกง เป็นคำเรียกขันทีในวัง

เขาชื่อเว่ยจี๋ ไปเรียกเขามาที่ ข้ามีเรื่องจะสอบถามเขา" สีหน้าของอู่เซ่าหลิง นิ่งสนิท แต่ในใจกลับกระวนกระวาย เพราะหากเว่ยจี๋ยังไม่ได้เข้าวังหรือถูกส่งตัวไป ที่อื่น ยิ่งไปกว่านั้นถ้าชาตินี้เว่ยจี๋ไม่เคยได้เจอเขา...

"ทูลองค์ชาย ช่างบังเอิญเหลือเกินขอรับ" หวังกงก่งก้มหน้า "ผู้คุ้มกัน มีการพลัดเปลี่ยนเวรยาม วันนี้เป็นวันออกจากวังของเว่ยจี๋ เมื่อคืนเด็กคนนั้น มาขอป้ายห้อยเเวจากบ่าว คิดว่าเขานี้คงออกจากวังไปแล้ว"

หวังกงก่งซ่อนตาขึ้นมองสีหน้าของอู่เซ่าหลิง แม้เขาจะไม่รู้ว่าเหตุใด รุ่งๆ อู่เซ่าหลิงจึงนึกถึงผู้คุ้มกันชั้นผู้น้อยที่ไม่มีตำแหน่งคนหนึ่งขึ้นมา แต่สีหน้า ท่าทางของอู่เซ่าหลิงดูผิดไปจากปกติ เขาจึงพูดอีกว่า "หากองค์ชายมีธุระกับเขา บ่าวจะให้คน..."

"ไม่ต้องหรอก" หัวใจที่เขววนห้อยอยู่กลางอากาศของอู่เซ่าหลิงค่อยวางลง มาได้ เขาสิ้นศรัทธา "ไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน ในเมื่อได้เปลี่ยนเวรออกไปนอกวัง เช่นนั้น ตอนเย็นก็น่าจะกลับเข้ามา ไว้เขากลับมาเมื่อไรให้มาหาข้าทันที"

หวังกงก่งก้มศีรษะ "ขอรับ"

อู่เซ่าหลิงเล่นป้ายหยกห้อยเเวเจียบๆ พักใหญ่ "ไปบอกสำนักศึกษาหลวงว่า วันนี้ข้าจะไม่ไปเรียน และเปลี่ยนชุดให้ข้า ข้าจะไปดำหนกจ้ออันเพื่อคารวะไทเฮา"

บทที่ 4

ตำหนักจื่ออันเจียบสงบเหมือนวันวาน พอขุนหม้วมัว* ที่อยู่ข้างกายไทเฮา ได้ยินว่าจู่เซาหลิงมาก็รีบออกมาต้อนรับ นางประคองจู่เซาหลิงลงจากเกี้ยว พลางพูดยิ้มๆ "อากาศหนาวจัด แต่องค์ชายใหญ่ยังอุตส่าห์มาเข้าถึงเพียงนี้..."

ดูท่าตามปกติตนจะมาที่นี่เป็นประจำ จู่เซาหลิงเริ่มเบาใจ ขุนหม้วมัวพูดเสียงเบาต่ออีกว่า "เมื่อคืนไทเฮาบรรทมได้ไม่สนิท จะต้องคิดถึงฮองเฮาเป็นแน่... อีกลักรูขององค์ชายใหญ่ได้โปรดช่วยปลอบใจพระนางด้วย พระพลานามัยของไทเฮาไม่สู้ดีนัก ขึ้นยังเป็นเช่นนี้..."

จู่เซาหลิงผงกศีรษะ "หม้วมัวสบายใจได้"

ขุนหม้วมัวพาจู่เซาหลิงตรงไปที่ตำหนักชั้นใน ด้านในไทเฮาสวมชุดลำลอง กำลังเอนตัวอยู่บนเก้าอี้ถักใย** เมื่อเห็นจู่เซาหลิงมา พระนางก็รีบยื่นมือเป็นเชิง ให้เขาเข้ามาหา จู่เซาหลิงโขกศีรษะตามธรรมเนียม ไทเฮาหัวเราะเบาๆ "รีบลุกขึ้นมานั่งข้างย่า"

ไทเฮาลุกขึ้นนั่ง ให้จู่เซาหลิงนั่งข้างพระนางเพื่อพิศดูสีหน้าเขาอย่างละเอียด "ยังดี หลายวันมานี้อากาศเย็นขึ้น อุทยานนี้เทาอบอุ่นดีหรือไม่ ไม่มีเตาใต้ดินจะหนาวหน่อย มิใช่... เจ้ากับหยางเอ๋อร์ย้ายมาอยู่กับย่าที่นี่ดีกว่า คอยให้พ้นช่วงชานจิว***

* หม้วมัว เป็นคำเรียกหญิงสูงวัย มีความหมายหลากหลาย ทั้งย่า ยาย แม่นม บ้า และยังเป็นคำเรียกหญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

** เก้าอี้ถักใย คือเตียงที่มีเท้าแขนข้างหนึ่งให้เอนนอนได้ สตรีสูงศักดิ์ในวังเช่นก๊วยเพียนิยมใช้เอนกายพักผ่อนริยาบถ

*** ช่วงชานจิว หมายถึงช่วงที่อากาศหนาวที่สุดในฤดูหนาว

ไปแล้วค่อยย้ายกลับ..."

อู่เช่าหลังรีบปฏิเสธ "มิกล้ารับกวนความสงบของเสด็จย่า แม้อุทยานนี้ไทหาจะไม่อบอุ่นเหมือนตำหนักชืออัน แต่ไม่ได้หนาวถึงเพียงนั้น ถ่านไฟยังใช้งานได้ดีพะยะคะ"

ไทเฮาย่อมไม่กลัวหลานชายจะหนาวจนต้องให้คนเข้ามาอยู่ที่ตำหนักชืออัน แม้ตำหนักขององค์ชายจะไม่มีเตาได้ดินแต่ก็มีเตากำยานและอ่างไฟคอยให้ความอบอุ่นได้เหมือนฤดูวสันต์ เพียงแต่ระยะนี้ผู้คนในวังต่างไม่ค่อยให้ความสำคัญเพราพายุที่หิมะเหวี่ยงพัดทั่วไยยังเป็นวันครบรอบวันสวรรคตของหลิงฮองเฮา ยิ่งทำให้ไทเฮาอยากช่วยเสริมอำนาจในวังให้พวกเขา อู่เช่าหลังเข้าใจเรื่องนี้ดี

เห็นสายตาของไทเฮาแล้ว อู่เช่าหลังปลื้มรู้สึกอบอุ่นใจ ซาติก่อนไทเฮาเอ็นดูเขามาก เสียหายที่พระนางจากไปเร็ว แต่วันนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตร ไม่ต้องสงสัยเลยว่าความรักของไทเฮาจะเป็นตัวช่วยสำคัญของเขา

ระหว่างที่ย่าหลานสองคนกำลังคุยกัน ซุนหมัวมัวก็เข้ามาแจ้งว่า "ไทเฮาเพคะ ลี้ก๊วยเพย ซูเพย และบรรดาเหียงเหียง* จากตำหนักต่างๆ มาขอคารวะเพคะ"

อู่เช่าหลังได้ยินดังนั้นจึงลุกขึ้น แต่ยังไม่ทันที่เขาจะได้คุกเข่าลง ไทเฮาก็ชิงบอกก่อน "หลิงเออร์ไม่ต้องไป พวกนางแค่มาพูดคุยสองสามประโยคอาหารกลางวันมีเปิดแปดสมบัติที่เจ้าชอบกิน วันนี้เจ้าอยู่เป็นเพื่อนย่าที่นีก่อนนะ"

อู่เช่าหลังผงกศิริระทั่งที่ยังแคลงใจไม่หายว่าลี้เพยกลายเป็นลี้ก๊วยเพยตั้งแต่เมื่อไร ซาติก่อนนางถูกตนกดไว้ตลอด สู้ตายเพื่อรักษาชีวิตของอู่เช่าหยาง เขาจึงจำเป็นต้องช่วยนางให้ขึ้นสู่ตำแหน่งฮองเฮา ซึ่งในระหว่างนั้นลี้เพยก็ไม่เคยได้ตำแหน่งลี้ก๊วยเพยมาก่อน?!

ไทเฮาหันไปมองซุนหมัวมัว นางเข้าใจจึงหมุนตัวไปเชิญบรรดาสนมเข้ามา ทุกคนไม่รู้ว้าอู่เช่าหลังอยู่ที่นี้ด้วย พอทำความเคารพซึ่งกันและกันเสร็จก็นั่งลง อู่เช่าหลังยังคงถูกไทเฮารังไว้ให้นั่งอยู่ข้างกาย

* เหียงเหียง เป็นคำเรียกสตรีมียศศักดิ์ในวัง

"ตำหนักของไทเฮาอบอุ่น ดอกสุ่ยเชียน* จึงบานได้งดงามกว่าที่ตำหนักของหม่อมฉันมากนัก" ลี้ก้วยเพยนิ่งถัดจากไทเฮาส่งไปทางด้านซ้าย นางลูบปิ่นดอกไม้ไหวที่ท่าจากปะการังข้างจอมผมเบาๆ ขณะพูดด้วยรอยยิ้ม "อย่างไรภูมิลักษณะที่ตำหนักจื่ออันแห่งนี้ย่อมดีที่สุด"

ไทเฮาฟังแล้วหัวเราะเบาๆ "ตำหนักของข้าแคว้นกว่าหน้อย เมื่อครู่ข้าเพิ่งบอกให้หลังเอ๋อร์ย้ายมาอยู่กับข้าที่นี่ เดือนสิบอากาศหนาว เด็กคนนี้ได้รับการทะนุถนอมกลมเกลี้ยงมาตั้งแต่เล็ก เจ็บออดๆ แอดๆ ไม่ขาด ต้องให้อยู่ในสายตาข้าจึงจะวางใจ"

เหล่าสนมนางในได้ยินแล้วชะงัก ไทเฮาทำเช่นนั้นหมายความว่าอะไร

อู๋เซ่าหลิงหันไปมองไทเฮาพร้อมกับคนอื่นๆ ใบหน้าของลี้ก้วยเพยเปลี่ยนสี ทำให้อู๋เซ่าหลิงแอบยิ้มเย็นในใจ สมัยที่สองเธอยังมีชีวิตอยู่ลี้เพยเป็นผู้ที่ได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้มากที่สุด นางจึงอาศัยพระเมตตาแย่งชิงความโดดเด่นไปจากหลังสองเฮาไม่น้อยและคอยหาเรื่องมากดตีระของเฮาไว้ หากสองเฮามีผู้คนสุขุม รู้จักรักษาภริยา ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องน่าขบขันขึ้นมากน้อยเพียงใด ไทเฮาเป็นน้ำแท้ๆ ของหลังสองเฮาย่อมต้องเกลียดชังลี้เพย แต่เพราะเห็นแก่ที่ลี้เพยให้กำเนิดองค์ชายรองอู๋เซ่าห่วนและได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต้ถึงได้ยอมละเว้นนาง ทว่าในเวลานี้หลังสองเฮาก็จากไปได้หนึ่งปีแล้ว ทำให้บรรดาสนมนางในกลุ่มนี้พากันกระสับกระส่าย

ลี้ก้วยเพยในเวลานี้ยังไม่มีรากฐานที่มั่นคง ในขณะที่อู๋เซ่าหลิงได้รับการสนับสนุนจากไทเฮา ครั้นนี้เขาจะไม่มีทางยอมให้สตรีนางนี้ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสองเฮาเป็นอันขาด อู๋เซ่าหลิงหัวเราะอย่างเย็นชาอยู่ในใจ ตำแหน่งของมารดาแท้ๆ ของเขา ลี้ก้วยเพยไม่คู่ควร

บรรดาสนมนางในที่มีตำแหน่งสูงในตอนนี นอกจากลี้ก้วยเพยแล้วยังมีซูเพยซึ่งมีอิทธิพลหนึ่งคู่ องค์หญิงใหญ่ออกเรือนไปเมื่อปีก่อน ส่วนองค์ชายห้าเพิ่งจะอายุเจ็ดปี เพราะซูเพยมีชาติกำเนิดต่ำต้อยนางจึงอยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ดีมาก ไม่เคยคิดเหลวไหลถึงสิ่งที่ไม่ใช่ของตน อู๋เซ่าหลิงจึงไม่จำเป็นต้องใส่ใจนาง

* ดอกสุ่ยเชียน หมายถึงดอกแดฟโฟดิล

มากนัก

มองเลยไปทางด้านหลัง หนึ่งก๊วยเหรินที่นั่งอยู่ปลายแถวซ้นสายตา ขึ้นมาลอบผงกศัระให้ชู่เซาหลิง หนึ่งก๊วยเหรินเคยเป็นนางกำนัลกวาดพื้นของวังเจิงเฉียน เกิดโชคดีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นก๊วยเหริน แต่ไม่นานฮ่องเต้ก็สูญเสียความโปรดปรานในตัวนาง ก๊วยเหรินตัวเล็กๆ ที่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากสกุลเดิมที่มีความเข้มแข็ง ช้างสูญเสียความโปรดปรานแล้วย่อมใช้ชีวิตอยู่ในวังด้วยความยากลำบาก ยามนั้นหนึ่งก๊วยเหรินถูกเหล่าสนมนางในในวังกลั่นแกล้งรังแกอย่างหนัก โชคดีที่หลังของเธอช่วยดูแล ทำให้นางสามารถรักษาชีวิตเอาไว้ได้ ภายหลังนางได้ให้กำเนิดองค์หญิงหนึ่งคนจึงได้มีที่ทางอยู่ในวังหลวง

หนึ่งก๊วยเหรินระลึกถึงความเมตตาของหลังของเธอมาโดยตลอดจึงถวายความจงรักภักดีให้แก่พระนางอย่างเต็มที่ หลังจากที่หลังของเธอจากไปนางยังคงให้ความเคารพยกย่องชู่เซาหลิงกับชู่เซาหยางเช่นเดิม ทำให้ชู่เซาหลิงไว้วางใจนางอย่างมาก

ระหว่างที่ชู่เซาหลิงกำลังคิดนั้นคิดนี้ สายตาของไทเฮาก็กวาดมองไปเห็นสีหน้าของทุกคน พระนางเอ่ยซ้ำๆ ว่า "เพียงแค่เด็กคนนี้อยู่ในระเบียบกฎเกณฑ์ยิ่ง เกรงว่าจะเป็นการทรมานใจข้าจึงไม่ยอมมา..." ไทเฮาสืบหลังชู่เซาหลิงเบาๆ น้ำเสียงเอื้อเอ็นดู "สมกับเป็นโอรสในฮ่องเฮา รู้จักหนักเบาเป็นที่สุด"

ซูเฟยถวายเป็นอยู่ในวังมาเป็นระยะเวลาหลายปี ย่อมต้องรู้ว่าไทเฮาอยากพูดสิ่งใด เมื่อได้ยินดังนั้นนางจึงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "จริงด้วย มิใช่หม่อมฉันพูดเอง แต่ในบรรดาโอรส องค์ชายใหญ่เป็นบุตรภรรยาเอกและเป็นบุตรคนโต ย่อมมีจรรยามารยาทสมกับราชสกุลเหนือผู้อื่น หม่อมฉันพูดกับซูเออร์เป็นประจำว่าให้ดูพี่ใหญ่ไว้เป็นตัวอย่าง เมื่อโตแล้วให้รู้ความเช่นนี้บ้าง"

ชู่เซาสุยคือองค์ชายห้าที่ถือกำเนิดจากซูเฟย ตามปกติเด็กน้อยเป็นที่โปรดปรานของไทเฮาอย่างมาก พระนางจึงหัวเราะเอ่ย "ซูเออร์ยังเล็ก ไหนเลยจะเข้าใจเรื่องพวกนี้"

ลิ่ก๊วยเพยค่อนข้างกระสับกระส่าย ปลายนิ้วสีแดงสดเสียดแทงเข้าไปในผ้าเช็ดหน้า

องค์ชายรองอยู่เช่าห้วนของนางต้องพ่ายแพ้ให้แก่บุตรคนโตในภรรยาเอก หลังฮองเต๋ขึ้นครองราชย์ สกุลเจินที่เป็นสกุลเดิมของนางก็ค่อยๆ ยืนหยัดขึ้นมาได้ หลังหลังฮองเฮาจากไปนางก็ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นก๊วยเพย ถือครองตราหงส์เป็นใหญ่ในฝ่ายใน

ใบหน้าของลี้ก๊วยเพยเรียบเฉย นางหัวเราะเสียงเย็นอยู่ในใจ ขอเพียงนางได้รับการแต่งตั้งเป็นฮองเฮา อยู่เช่าห้วนของนางย่อมกลายเป็นบุตรภรรยาเอก ตำแหน่งบุตรชายของฮองเฮาคนแรกจะไม่มีศักดิ์สิทธิ์อีกต่อไป และมีโอกาสที่บุตรของนางจะได้รับการสถาปนาเป็นรัชทายาทมากกว่าอยู่เช่าหลังที่ปราศจากมารดาผู้ให้กำเนิด

ลี้ก๊วยเพยหัวเราะเบาๆ "จะว่าไปแล้วหม่อมฉันนึกถึงเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้ เมื่อวานคนของสำนักพระราชวังมาสอบถามหม่อมฉันว่าไม่กฤษฎาที่ได้รับมาเป็นเครื่องบรรณาการปีนี้จะจัดสรรอย่างไรดี

เนื่องจากไทเฮาไม่โปรดเครื่องหอม ที่ผ่านมาเครื่องหอมชนิดนี้จึงถูกส่งไปที่วังเฟิงหวาของฮองเฮา ทว่าเวลานี้ เอ่อ..." ลี้ก๊วยเพยก้มหน้า ขอบตาแดงเรื่อ นางสิ้นศรัทธา "สำนักพระราชวังไม่กล้าแบ่งสันไม่กฤษฎาเอง ปีนี้หม่อมฉันเป็นคนจัดการเรื่องเหล่านี้ แต่ไม่กล้าถืออภิสิทธิ์ จึงตั้งใจทูลถามความคิดเห็นของไทเฮาว่าจะให้เก็บไว้ที่สำนักพระราชวังเพื่อให้ฮองเฮาองค์ใหม่ใช้ หรือ... แบ่งสันให้ผู้อื่นดี?"

ซูเพยปิดฝาถ้วยชา หัวเราะเบาๆ พลังเอ่ย "น้องสาวทำเช่นนั้นหมายความว่าอะไร แบ่งสันให้ผู้อื่น? แต่ไหนแต่ไรมาไม่กฤษฎามีใช้อยู่แต่ในวังหลวง จะแบ่งสันให้ผู้อื่นได้เล่า หรือจะให้ตัวน้องสาวเอง?"

"พี่สาวล้อเล่นแล้ว น้องเพียงอยากได้ความคิดเห็นจากไทเฮาเท่านั้น" ลี้ก๊วยเพยไม่โกรธที่ถูกซูเพยพูดแทงใจ เมื่อเวลานี้นางมีอำนาจมหาศาลอยู่ในวังหลวง ขาดแค่ตำแหน่งเพียงอย่างเดียว ถ้าอยากใช้ไม่กฤษฎาก่อนจะมีปัญหาอะไร นางอยากให้ทั้งวังรับรู้เต็มทั่วว่ายามนี้ผู้ใดคือผู้ถือครองตราหงส์ ลี้ก๊วยเพยหัวเราะเบาๆ "น้องเพียงรู้สึกว่าการนี้ฝ่ายในไม่มีผู้ใด หากปล่อยเครื่องหอมล้ำค่าที่ได้รับเข้ามาเป็นบรรณาการทิ้งไว้ให้เสียเปล่าย่อมเป็นความผิด"

ไทเฮามองลี้ก้วยเพยกับซุเพยด้วยสายตาเยือกเย็น พุดซ้ำๆ "ไม้กฤษณา ไม่เพียงให้กลิ่นสุขุมหรูหรา แต่ยังเป็นตัวยาล้ำค่า หากใช้เป็นประจำจะส่งผลดี ต่อร่างกาย..."

ไทเฮาหลับตาพลงสุดลมหายใจเข้าปอดลึก พระนางหันไปส่งยิ้มให้ ฉู่เซ่าหลิง "ที่เจ้ารมตัวมาวันนี้ก็เป็นเครื่องหอมชนิดนี้ เจ้าไปเอามาจากที่ใดหรือ"

ฉู่เซ่าหลิงก้มหน้า "หลานจะไปเอามาจากที่ใดได้ นี่เป็นของที่เสด็จแม่ ทิ้งไว้ให้ ที่จริงก็เหลืออยู่ไม่มากแล้ว แต่หลานจะจุดทุกครั้งเวลาคิดถึงเสด็จแม่ เมื่อคืน...หลานจุดไปเล็กน้อย ทำให้เวลานี้มีกลิ่นติดตัวพะยะค่ะ"

ไทเฮารบบายลมหายใจ พุดเสียงอ่อน "เมื่อวานเป็นวันครบรอบวันตาย เสด็จแม่เจ้า คิดถึงก็คิดไปเถอะ เจ้ามีความกตัญญู และของสิ่งนี้เป็นน้ำใจ ที่เสด็จแม่มีต่อเจ้า ในเมื่อเป็นเช่นนี้...ลี้ก้วยเพย แฉ่งสำนักพระราชวังว่าให้ส่ง ไม้กฤษณาที่ได้รับมาเป็นบรรณาการของปีนีไปที่อุทยานปีเพา หนึ่งเพื่อทดแทน ความคิดถึงมารดาของเธอ และสองการรมเครื่องหอมชนิดนี้เป็นประจำย่อมดี ต่อสุขภาพของหลิงเออร์ คอยให้ฮ้องเต้แต่งตั้งฮ้องเฮาองค์ใหม่แล้วเราค่อยมา จัดสรรกันใหม่อีกที"

ไม่ว่าอย่างไรลี้ก้วยเพยก็คิดไม่ถึงว่าผลจะออกมาเป็นเช่นนี้ นางชะงัก ก่อนผินยิ้ม "เรื่องนี้...แต่ไรมาเครื่องหอมชนิดนี้จะใช้กันเฉพาะในวังหลวง มาวันนี้ หากมอบให้องค์ชายใหญ่ เกรงว่าจะผิดกฎ..."

"นี่มิใช่เรื่องที่เจ้าจะพุดได้..." ไทเฮาสั่งเตาอุ่นมือเงินแกะลายในมือซ้ำๆ "หากปล่อยของเหล่านี้ไว้ให้เสียเปล่าย่อมเป็นความผิด ในเมื่อในวังไม่มีคนใช้และ องค์ชายใหญ่ก็ใช้มันจนคุ้นชินแล้ว การมอบให้เขาจะมีสิ่งใดไม่เหมาะสมกัน"

ลี้ก้วยเพยยอมไม่กล้าต่อปากต่อคำกับไทเฮา นางรีบก้มหน้าลงพุดยิ้มๆ "เช่นนี้ก็ดี ไทเฮาทรงคิดอ่านได้รอบคอบ หม่อมฉันจะกลับไปแจ้งพวกเขาพะคะ"

ฉู่เซ่าหลิงคุกเข่าขอบพระทัย ไทเฮายิ้มแล้วดึงตัวเขาขึ้นมา ใบหน้าฉายแวว เมตตาเช่นเดิม

กลิ่นลมขนาดไม่ใหญ่ไม่เล็กภายในตำหนักซื่ออันถูกไทเฮาสลายให้หายไป อย่างง่ายดาย ไทเฮาอายุมากแล้ว แต่ยังคงมีความคิดอ่านกระจ่างดุจกระจกว่า

ความรักใคร่ของฮ่องเต้ทำให้คนบางคนบังเกิดความคิดที่ไม่สมควร ไทเฮา มองรอยยิ้มบนใบหน้าของสี่ก๊วยเพยพลางหัวเราะเย็นชาอยู่ในใจ *ช่างคิดฝันเหลวไหลเสียจริง*

อู่เซ่าหลิงได้รับการสนับสนุนจากไทเฮาทั้งในที่ลับและที่แจ้ง ทำให้เขามีความมั่นใจเพิ่มมากขึ้น ตอนกลางวันชายหนุ่มอยู่กินอาหารเป็นเพื่อนไทเฮา และสนทนากับท่านผู้อาวุโสเป็นนานสองนานกว่าจะออกจากตำหนักจื่ออัน บ่าวคนสนิทถามอู่เซ่าหลิงว่าอยากไปใครวะฮ่องเต้ที่วังเจิงเจียนหรือไม่ อู่เซ่าหลิง ไม่เอ่ยคำใด เพียงสั่งให้กลับวังเพราะเขายังไม่ได้พบกับคนสำคัญคนหนึ่ง

หลังกลับถึงอุทยานปีเถาะตอนยังไม่เลยยามเว่ย* ท้องฟ้าขมุกขมัว เริ่มมี หิมะตก หันซ้ายขอให้อู่เซ่าหลิงไปพักผ่อนแต่เขากลับส่ายหน้า ถือร่มเดินไปที่ ประตูใหญ่ของอุทยานปีเถาะช้าๆ ตามองทางเดินด้านนอกอย่างเสียวๆ

อู่เซ่าหลิงบอกว่าต้องการชมหิมะและยืนอยู่เช่นนั้นถึงสองชั่ววามจน ล่วงเข้ายามโห่ยว ทันใดนั้นใครคนหนึ่งก็ย่ำหิมะเข้ามาด้วยท่าทางเดียวกับ ในความทรงจำ เพียงแต่เขาดูเด็กลงมาก ร่างกายยังไม่เติบโตเป็นผู้ใหญ่ ดูอายุ ไม่เกินสิบสามสิบสี่ปี ใบหน้าจิ้มลิ้มพริ้มเพรา เมื่อเห็นอู่เซ่าหลิงอยู่ที่ประตู ก็รีบเดินเข้าไปคุกเข่า พริบตานันมือที่ถือนมของอู่เซ่าหลิงก็สั่นระริก เขาถามด้วย เสียงแหบพร่า "เจ้าชื่ออะไร"

ผู้คุ้มกันหนุ่มน้อยคิดไม่ถึงว่าองค์ชายใหญ่จะพูดคุยกับเขา หัวใจ เต้นรัวเร็วเหมือนตึกกลอง เขาตั้งสติก่อนก้มหน้าตอบว่า "เว่ยจี เว่ยที่แปลว่า พิทักษ์รักษา จีที่แปลว่าจ้าวขอรับ"

อู่เซ่าหลิงหลับตา "เว่ยจี เป็นชื่อที่ดี"

ผู้คุ้มกันน้อยเงยหน้าขึ้นมองอู่เซ่าหลิงอย่างงงๆ ใบหน้าของอู่เซ่าหลิง นิ่งสนิท ก่อนพูดช้าๆ "เลื่อนตำแหน่งเว่ยจีเป็นผู้คุ้มกันชั้นสาม ทำงานรับใช้ ประจำตัว"

เว่ยจีไม่เคยคิดว่าเรื่องราวจะเป็นเช่นนี้ เขาอายุยังน้อย ความคิด ความอ่านในเชื้อ จึงได้แต่คุกเข่าอยู่บนพื้นโดยไม่รู้ว่าต้องกล่าวคำขอบคุณ

* ยามเว่ย คือช่วงเวลา 13.00 น. ถึง 15.00 น.

เด็กหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองสู่เขาหลังอย่างโง่งม ด้านสู่เขาหลังมองดวงตาดำชัด
ของเว่ยจีแล้วจับพลันนั้นหัวใจที่เฝ้ารออย่างกระสับกระส่ายก็นิ่งสงบลง

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3tBs4MJ>